

Buz Ejderhasının Bahçesi

Yavuz DEMİRKİRAN

Buz Ejderhasının Bahçesi

Yavuz DEMİRKİRAN

Buz ejderhası Frost kışı her şeyden çok severdi. Kar tanelerinin buz mavisi pullarına konup burnunda erimesine bayılırdı. Kocaman kehribar rengi gözleri, donmuş dünyanın üzerinde süzülürken pırıl pırıl parlardı. Kırmızı örgü atkısı boynuna sıkıca sarılıyken Frost kendini sıcacık ve mutlu hissederdi. Sessiz, karlı ormanda her gün yeni bir maceraydı.

Ayazlı bir sabah Frost karda tuhaf bir şey fark etti. Bir kar yığınının arasından minik mavi çiçekler başlarını uzatıyordu! Yaprakları buz gibi parlıyor, taze nane gibi kokuyorlardı. Frost dikkatlice diz çöktü. "Çiçekler karda nasıl büyüyebilir?" diye merakla sordu kendi kendine. Bu cesur küçük bitkiler hakkında daha fazlasını öğrenmeye karar verdi.

Frost koşup arkadaşı Pip'e haber vermeye gitti. Pip, yumuşacık beyaz tüyleri ve uzun kulakları olan bir kar tavşanıydı. İplerine asılı mavi eldivenleri sallanarak Frost'un yanında zıplaya zıplaya ilerledi. "Bana o çiçekleri göster!" dedi Pip hevesle. Kar yığınının vardıklarında Pip'in kara gözleri kocaman açıldı. "Çok güzeller!" diye fısıldadı. "Daha fazlasını dikmeliyiz!" Frost başını salladı, kuyruğunun ucu heyecanla kıpırdadı.

Frost ve Pip ormanda daha fazla kış çiçeđi aradılar. Kütüklerin altına saklanmış tohumlar ve donmuş derelerin yanında minik filizler buldular. Pip'in seğıren burnu her tohumu koklayıp buldu ve onları patilerinde topladı. "Bunlarla harika bir bahçe olur!" dedi Pip. Frost tohumları atkısına özenle koydu. Büyük bir kayanın yanında güneşli bir yer bulup kazmaya başladılar.

Onlar çalışırken Luma adında bir kar baykuşu sessizce süzülüp yanlarına indi. Beyaz ve gümüş tüyleri parlıyor, altın rengi gözleri bilgece bakıyordu. "Bir bahçe yaptığınızı görüyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ben yardım edebilirim. Bazı bitkiler gölge ister, bazıları fazladan kar." Frost onun yardımına sevindi. Luma her tohum için en iyi yeri gösterirken yeşil yaprak kolyesi sallanıyordu.

Tam o sırada küçük bir kutup tilkisi sıçrayarak yanlarına geldi. Krem rengi tüylerine kar serpilmişti, sarı çantası yanında zıplıyordu. "Ben Bramble!" dedi. "Bahçedeki canlılara sığınak olsun diye yuvalar kazabilirim." Hızla kazıp sıcacık delikler açtı. Frost gülümsedi. "Bahçeye hoş geldin, Bramble!" Dört arkadaş birlikte çalışınca bahçe şekillenmeye başladı.

Günler geçti, bahçe büyüdü. Minik çiçekler mavi, mor ve beyaz renkli lekeler halinde yayıldı. Frost onları erimiş karla suladı, Pip yolları temiz tuttu. Luma yukarıdan izledi, Bramble daha çok yuva kazdı. Kısa süre sonra soğuğu seven başka canlılar da ziyarete geldi. Bir kar fareleri ailesi bir yuvaya yerleşti. "Teşekkürler!" diye ciyakladılar.

Ama bir sabah bahçeden güçlü bir rüzgâr esti. Çiçekleri sarstı, yapraklarını dağıttı. Frost'un kanatları endişeyle titredi. "Eyvah! Bahçemiz!" diye haykırdı. Pip yerinde zıplayıp durdu. "Onarabiliriz!" Luma alçaktan uçtu. "Kökler sağlam," dedi sakın bir sesle. "Sadece onları korumamız gerek." Bramble çantasını açtı. "Aletlerim var!"

Bramble küçük ahşap kazıklar ve ip çıkardı. Frost buzlu nefesiyle sapların çevresindeki karı nazikçe sertleştirdi. Pip kökleri örtmek için yumuşak yosun topladı. Luma geniş kanatlarını açıp rüzgârı kesti. Birlikte çalışıp bahçeyi yeniden güvenli hale getirdiler. Kar fareleri sevinçle bağırdı. "Yuvamızı kurtardınız!" Frost arkadaşlarıyla gurur duydu.

Rüzgârdan sonra daha çok canlı geldi. Bir kar tavşanları ailesi yaşamak için bir köşe istedi. "Elbette!" dedi Frost. Pip onlara sıcak bir yer gösterdi. Küçük bir kar ispinozu dinlenecek bir yer arıyordu. Luma onu korunaklı bir dala götürdü. Bahçe kalabalık ve neşeli bir yer oldu. "Kış hayatla dolu," dedi Frost, kehribar gözleri parlayarak. "Sadece bakmasını bilmeliyiz."

Bir akşam arkadaşlar yıldızların altında birlikte oturdular. Bahçe kırağıyla pırıl pırıl parlıyordu. "Özel bir şey yaptık," dedi Frost. "Herkes bir yuva kurduk." Pip başını salladı. "Ve kışın güzel olabileceğini öğrendik." Luma bilgece gülümsedi. "Farklı yerler büyümek için özel fırsatlar sunar." Bramble gür kuyruğunu etraflarına doladı. "Ve arkadaş edinmek için," diye ekledi. Hepsi aynı fikirdeydi.

Soğuşu seven canlılar Frost'a ve arkadaşlarına teşekkür etmek için toplandılar. Kar fareleri minik meyveler getirdi. Kar ispinozu tatlı bir şarkı söyledi. "Bu bahçe bir sığınak," dedi en yaşlı kar tavşanı. "Hepimizin gelişebileceği bir yer." Soğuşa rağmen Frost'un kalbi ısındı. Arkadaşlarına—Pip, Luma ve Bramble'a—baktı ve birlikte harika bir şey yarattıklarını anladı.

O günden sonra Frost bütün mevsim boyunca bahçeye baktı. Hangi bitkilerin fazladan kar, hangilerinin gölge istediğini öğrendi. Arkadaşları her gün yardım etti. Pip yeni tohumlar aradı. Luma nöbet tuttu. Bramble yeni yuvalar kazdı. Frost da buzlu nefesiyle çiçekleri güçlü tuttu. Bahçe büyüdükçe büyüdü, bembeyaz kış dünyasında bir renk cümbüşü oldu.

Buz ejderhasının bahçesinin haberi yayıldı. Daha çok canlı ziyarete geldi—kar böcekleri, kış kelebekleri ve hatta utangaç bir kar kertenkelesi. Frost hepsini karşıladı. "Herkes yer var," dedi. Onlara bahçeyi gezdirirken kırmızı atkısı dalgalanıyordu. Bahçe, soğuğu seven bütün canlılar için güvenli bir yuva oldu. Frost kışın sürprizlerle dolu olabileceğini öğrendi.

Bir gün Frost önemli bir şey fark etti. "Eskiden kışın sadece soğuk ve sessiz olduğunu düşünürdüm," dedi arkadaşlarına. "Ama şimdi görüyorum ki hayat ve güzellikle dolu." Pip burnunu kıpırdattı. "Ve arkadaşlarla!" Luma başını salladı. "Her yerin kendine özgü armağanları var." Bramble gür kuyruğunu salladı. "Sadece onları bulmamız gerek." Birlikte oturup karda açan çiçekleri izlediler.

Ve böylece buz ejderhasının bahçesi büyüdü ve serpildi. Frost farklı ortamların büyümek ve arkadaş edinmek için eşsiz fırsat sunduğunu öğrendi. Kırmızı atkısı ve kocaman kehribar gözleriyle bahçesine sevgiyle baktı. Pip, Luma ve Bramble yanında durdu. "Kış her zaman bizim özel mevsimimiz olacak," dedi Frost. Ve hepsi bunun doğru olduğunu biliyordu.